

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.331 van 2 juli 2026
in de zaak A. 242.647/VII-42.611**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jonathan Waldmann
 kantoor houdend te 4000 Luik
 rue Paul Devaux 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 augustus 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 309.092 van 28 juni 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.005 van 12 september 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 februari 2026.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 30 november 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 11 april 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 15 en 16 mei 2023 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 28 juni 2024 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker richt zich tegen de volgende motieven van het bestreden arrest, die hij citeert:

“Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kapisa.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de ‘*Country Guidance Afghanistan*’ van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker met de verwijzing naar zijn terugkeer uit Europa en zijn vlucht voor daesh dienstige persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij

specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

[...] Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.”

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met die overwegingen niet de in punt 6.3.2.1 van zijn beroepschrift uiteengezette grieven, die hij eveneens citeert, beantwoordt. De motieven van het bestreden arrest stellen verzoeker niet in staat te begrijpen waarom hij zich niet op de door hem bijgebrachte informatie kan beroepen. Verzoeker heeft in zijn beroepschrift onbetwistbaar kritiek geuit op het feit dat de bijgebrachte bronnen van de verwerende partij zich beperken tot veiligheidsincidenten tot 30 juni 2022 en hij heeft ernstige vragen gesteld over de betrouwbaarheid van de bijgebrachte informatie, vermits voldoende nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Afghanistan ontbreekt. Uit de zeer algemene motivering dat uit de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 niet blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, blijkt niet dat de grieven uit verzoekers beroepschrift onder ogen zijn genomen, noch dat een afweging en onderzoek van verzoekers argumenten hebben plaatsgevonden.

“Volledigheidshalve” merkt verzoeker nog op dat de door verwerende partij bijgebrachte COI-focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, waarnaar in het bestreden arrest wordt verwezen, geen afbreuk doet aan de kritiek in zijn beroepschrift. Volgens verzoeker motiveert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet waarom deze COI een ander licht zou werpen op

de aangevoerde elementen en wijst deze COI bovendien zelf op de problemen omwille van tijds- en onderzoeksbeperkingen.

Bijgevolg acht verzoeker de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte rechterlijke motiveringsplicht geschonden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de vaststelling in het bestreden arrest dat de beide partijen recentere landeninformatie hebben bijgebracht, geen afbreuk doet aan het feit dat zijn kritiek op de betrouwbaarheid van de bijgebrachte bronnen buiten beschouwing is gelaten.

Beoordeling

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vat in het bestreden arrest de kritiek in verzoekers tweede middel op het bronnengebruik voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus als volgt samen:

“Verzoeker stelt dat op grond van wat reeds is uiteengezet, minstens sprake is van een risico op ernstige schade die de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt. Het is in de bestreden beslissing niet duidelijk waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de conclusie te komen dat de situatie in Afghanistan geen risico inhoudt in de zin van voormeld artikel. Dit is een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht. Uit de bronnen die de bestreden beslissing wel aanhaalt komt de volatiele en onrustige situatie in Afghanistan namelijk steeds weer op de voorgrond. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin werd geoordeeld dat de COI Focus van januari 2022 gebrekkig is. Men ziet dus niet in op welke grond de commissaris-generaal zich op heden kan baseren om te stellen dat er geen willekeurig geweld is terwijl internationale organisaties zich meer dan ooit zorgen baren over de situatie in Afghanistan sedert de machtswissel en dat de toegang tot betrouwbare bronnen ernstig verhinderd is. Verzoeker verwijst naar artikels van incidenten waarbij burgers werden getroffen.”

In punt 2.3 (lees: 3.3) van het bestreden arrest steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich voor een omstandige analyse van de situatie voor terugkeerders in Afghanistan op “de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld” en verwijst hij telkens naar de concrete bronnen waarop hij zich steunt. Hij vermeldt onder meer “objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport ‘*Afghanistan Country Focus*’ van december 2023”. Ook voor de vaststelling dat ingevolge de machtsovername door

de taliban in Afghanistan “een repressief regime” van kracht is, verwijst hij naar “de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier”. Bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nog naar “de ‘*Country Guidance Afghanistan*’ van januari 2023”.

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals in punt 6 *supra* reeds is aangehaald en zoals ook in punt 2.2 (lees: 3.2) van het bestreden arrest terecht wordt overwogen, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Uit de verwijzing naar onder meer “de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld” en de verwijzingen naar en citaten uit concrete door de beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook de specifiek door verzoeker bijgebrachte landeninformatie in zijn beoordeling heeft betrokken. Net door te verwijzen naar welbepaalde bronnen, waaronder de EUAA-rapporten van januari en december 2023, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan welke informatie volgens hem primeert op andere bronnen.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de

feitenrechter. De Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van artikel 149 van de Grondwet of artikel 39/65 van de vreemdelingenwet.

8. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en kan derhalve niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twee juli tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams